

то на правителството. Угнетявай и граби народа, но охранявай спокойствието и силата на правителството“. Система благоразумна, ако само не се намѣри нѣкой такъв господарь, който да каже, както едно врѣме полскиятъ кралъ Владиславъ Четвъртий, слѣдъ като испилъ бокъла, отъ който главата се зашемедявала и краката подсичали, казалъ на казака Богдана: „вий имате саби, не позволявайте да ви плюятъ въ паницата“. Така също неотдавна Вѣнскиятъ Царь шепняше на славянскитѣ граничерски полкове: „по силатата на Конституцията азъ позволихъ на Маджаритѣ да ви обезоръжатъ, но у васъ има оръжие, дадено на вашитѣ праотци отъ моитѣ прадѣди; не го давайте, и то ще си остане при васъ“.

Да не дава Богъ да чуе нѣкога такива думи събра-
нийтъ отъ всичкитѣ краища народъ въ Доброджа! Захва-
нало се би тогава веселне, и още какво?

Кервана изъ Нейково замина Хаджи-Оглу-Пазарджикъ, Градецъ съ кирпичени, покрити съ слама, кѣщи, и се опжти къмъ Мангалия. Наоколо степи, високи трѣви, могили, а по степитѣ се расхожда многоброенъ добитѣкъ. Подиръ овцѣтъ върви вѣйводата Хитю-Оглу, а рѣдомъ съ него Мария. Той се грижи за нея, пази я и разговаря съ нея като съ сестра за Ново-Село, за своята кѣща, за старата си майка и за своята млада жена Ирина съ златокосото дѣтенце; той се видѣлъ съ тѣхъ и изново ги оставилъ, Богъ знае на колко врѣме. Такъвъ е живота на хайдутина, на юнака.

Тя му приглася съ същиятъ гласъ за чернооката Ирина, за гяурското дѣте, за кѣщитѣ въ Ново-Село и не свежда отъ него поглѣдътъ на любовъ, по на любовъ за България. Чудна дѣвойка е тя — като Полкния, обикна тя своето отечество, и само това ѝ е скъпо и мило, което е полезно за нейната родина, само онзи е за нея юнакъ, който живѣе за отечеството. Тя бѣше щастлива макаръ и не веднѣжъ да ѝ надвиваше скръбъта. Боже мой! Боже мой! Защо не съмъ се родила на този свѣтъ момѣкъ! Какъ азъ бихъ управлявала конѣтъ, какъ азъ